

นิทานคำนิยาม ๑๒ ประการ
คำนิยามที่ ๖ มีศีลธรรม หวังดีต่อผู้อื่น
(รุ่นที่ ๒.๔.๑๐)

เรียบเรียงโดย

ดร.อาทร จันทวิมล

อธิบดีกรมการศึกษาออกโรงเรียน ๒๕๔๔-๒๕๔๕

สารบัญ

	หน้า
๖.๑ วิธีปราบแม่ฝั่ว นิทานจีน	๓
๖.๒ ตั๊กแตนกับคางคก นิทานแอฟริกัน	๕
๖.๓ พ่อครัวนักสังคัมสงเคราะห์ชาวอินเดีย	๗
๖.๔ นังขี้เถ้า ซินเดอเรลล่า นิทานฝรั่งเศส	๑๐
๖.๕ สโนว์ไวท์กับ คนแคระ นิทานเยอรมัน	๑๕
๖.๖ ขโมยขนมเค้ก นิทานอังกฤษ เขียนโดย วาไรรี ค็อกซ์	๒๐
๖.๗ กาหลอกกินไข่นก รัมมัทรชาดก	๒๒

ค่านิยมที่ ๖ มีศีลธรรม หวังดีต่อผู้อื่น

๖.๑ วิธีปราบแม่ผัว นิทานจีน

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ที่เมืองจีน มีหญิงคนหนึ่งชื่อ ลิลิ ที่เพิ่งแต่งงานแล้วเข้าไปอยู่ในบ้านกับแม่ผัว ลิลิเข้ากับแม่ผัวไม่ได้เพราะมีนิสัยต่างกัน แม่ผัวนั้นจู้จี้ขี้บ่นไม่ชอบนิสัยของลิลิและมักกล่าวตำหนิตีเดียเธออยู่เสมอ ไม่ว่าลิลิจะทำอะไร พูดอะไร หรือแต่งตัวอย่างไร แต่ลิลิก็ไม่ง้อเพราะไม่ได้ขอเงินแม่ผัวใช้ บางคราวถึงกับทะเลาะและตบตีกัน สองคนเหมือนน้ำมันกับไฟ ทุกคนไม่มีความสุข ทำให้สามีของลิลิกลุ้มอกกลุ้มใจมาก

<http://www.lovelovechina.com/relations/problems-mother-in-law/>

ผ่านไปเป็นวัน เป็นเดือน เป็นปี จนวันหนึ่ง ลิลิ ก็บอกกับตัวเองว่า "ทนไม่ได้แล้ว จะต้องจัดการอะไรสักอย่าง "ลิลิไปหาลุงหวงที่เป็นเจ้าของร้านขายยาจีนเล่าเรื่องแม่ผัวให้ฟังแล้วขอซื้อยาพิษ เพื่อเอาไปให้แม่ผัวกินให้ตาย ลุงหวงครุ่นคิดครู่หนึ่ง แล้วก็จัดยาผงให้ลิลิห่อหนึ่ง พร้อมกับบอกว่า “ถ้าใช้ยาพิษชนิดกินแล้วตายทันที จะทำให้คนอื่นสงสัย ดังนั้น ต้องใช้ยาชนิดอ่อน ที่ต้องใช้เวลาออกฤทธิ์นาน..... ให้เอายาผงในห่อนี้โรยในอาหาร ให้แม่ผัวกินทุกวันวันละครึ่งช้อนชา”

ลุงหวงบอกต่อไปว่า “เพื่อไม่ให้แม่ผัวสงสัย เธอต้องเอาอกเอาใจ เชื้อเพลิงไม่ได้เถียง ปฏิบัติตามสิ่งที่แม่ผัวต้องการ พาไปเที่ยว ดูแลแม่ผัวเหมือนพระราชินี”

เมื่อลิลิเอายาผงของลุงหวงใส่ในอาหารให้แม่ผัวกินเป็นเวลาหลายเดือน ต่อมา โดยเอาอกเอาใจแม่ผัวอย่างดีเหมือนกับแม่ของตัวเองเพื่อไม่ให้สงสัย แม่ผัวก็ชอบใจ เลิกจับผิด นำสร้อยทองคำและของมีค่ามาให้ลิลิ สามีมองลิลิก็ดีใจที่ทั้งสองคนไม่ทะเลาะกัน และลิลิดูแลแม่ผัวอย่างดี จึงพาไปเที่ยวด้วยกันอย่างสนุกสนาน

<http://yasirimran.wordpress.com/2011/06/13/how-to-kill-your-mother-in-law/>

ลิลิกลับไปหาลุงหวงเจ้าของร้านขายยา บอกว่า “เดี๋ยวนี้แม่ผัวรักและดีกับลิลิมาก ลิลิไม่อยากให้เธอตายเพราะยาพิษที่ให้อินไปเลย ลุงหวงมียาแก้ยาพิษไหม?” ลุงหวงยิ้มแล้วตอบว่า “ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก ยาผงที่ให้ไปไม่ใช่ยาพิษ แต่เป็นยาบำรุงสุขภาพ ยาพิษที่แท้จริงคือความรู้สึกของลิลิที่ไม่ดีต่อแม่ผัวเมื่อก่อน แต่เดี๋ยวนี้ลิลิได้ล้างยาพิษหมดแล้วด้วยความรักที่ให้กับเธอ จงจำไว้ว่า การโกรธหรือเกลียดใคร เท่ากับใส่ยาพิษลงในใจตนเอง ทำร้ายตนเอง และทำร้ายคนที่อยู่รอบตัว”

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า “สิ่งใดที่ทำไปไม่ว่าจะเป็นเรื่องดีหรือร้าย จะทำให้ได้รับผลของการกระทำนั้นกลับมา จงอย่าให้สิ่งที่ไม่ชอบกับคนอื่น ถ้าต้องการให้คนอื่นรัก ต้องมอบความรักให้เขาก่อน ยาแก้ความขัดแย้งคือน้ำใจไมตรีที่มอบให้กัน”

เรียบเรียงจากเรื่อง “How to kill your Mother-in -Law, Chinese Folktale”

๖.๒ ต๊กแตนกับคางคก นิทานแอฟริกัน

<http://www.recordonline.com/apps/pbcs.dll/article?AID=/20100913/LIFE/9130302/-1/LIFE0404>

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ต๊กแตนกับคางคกเป็นเพื่อนกัน คางคกชอบต๊กแตนที่บินได้ และต๊กแตนชอบคางคกที่ว่ายน้ำได้ วันหนึ่งคางคกชวนต๊กแตนไปกินอาหารที่บ้าน ระหว่างที่กินอาหาร ต๊กแตนดูขาของตนไปมา ทำให้เกิดเสียงแกรกๆ

คางคกบอกต๊กแตนว่า “เพื่อนเอ๋ย หยุดทำเสียงแกรกๆ เสียที่ได้ไหม เสียงนี้แยงเข้าไปในหู ทำให้ฉันจึกจี้จนกินอะไรไม่ได้” ต๊กแตนพยายามหยุดดูขา แต่ก็ทำไม่ได้ เพราะเป็นธรรมชาติของต๊กแตนที่ต้องดูขาตอนที่จะหยิบอาหารเข้าปาก

ในที่สุด ต๊กแตนก็ขอลากลับบ้านทั้งที่ยังไม่ได้กินอาหาร โดยเชิญให้คางคกไปกินอาหารที่บ้านต๊กแตนในวันรุ่งขึ้น

วันรุ่งขึ้น คางคกไปถึงบ้านต๊กแตนตามนัดหมาย ขณะที่ฝนเพิ่งหยุดตก ต๊กแตนเห็นขาของคางคกเลอะเทอะด้วยโคลน จึงบอกให้คางคกไปล้างเท้าเสียก่อน คางคกจึงกระโดดไปล้างเท้าที่บ่อน้ำ แล้วกระโดดผ่านโคลนกลับมาที่บ้านต๊กแตน ต๊กแตนบอกให้คางคกไปล้างเท้าอีก เพราะต๊กแตนทนความสกปรกไม่ได้

คางคกโมโหจึงบอกต๊กแตนว่า “ไม่กินด้วยแล้ว กลับบ้านดีกว่า” ตั้งแต่นั้นมา ต๊กแตนกับคางคกก็ไม่กินอาหารด้วยกันอีกเลย

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า “มิตรภาพระหว่างเพื่อนจะขาดสะบั้น หากไม่ยอมรับข้อบกพร่องและความผิดพลาดของเพื่อน หากต้องการมิตรภาพระหว่างเพื่อน จะต้องยอมรับและอดทนต่อข้อบกพร่องและความผิดพลาดของเพื่อน เพราะไม่มีใครที่ไม่มีข้อบกพร่อง และไม่มีใครที่ไม่เคยทำผิดพลาด”

เรียบเรียงจากเรื่อง “The Grasshopper and the Todd”

http://www.worldoftales.com/African_folktales/African_Folktale_6.html

๒.๓ พ่อครัวนักสังคมสงเคราะห์ชาวอินเดีย

<http://www.sampspeak.in/2010/10/akshaya-patram-continuous-service-to.html>

นารายัน กฤษณนันท์ เคยเป็นพ่อครัวดาวรุ่งของโรงแรมทาจ ที่เมืองบังกาลอร์ ประเทศอินเดีย เขากลับไปเยี่ยมบ้านที่เมืองมาตุไร รัฐทมิฬนาดู ซึ่งอยู่ทางใต้ของอินเดีย ก่อนที่จะย้ายไปทำงานใหม่ที่สวีตเซอร์แลนด์ แต่สิ่งที่เขาพบใกล้บ้าน ทำให้ชีวิตของเขาเปลี่ยนไป

นารายันไปเที่ยวที่วัดใกล้บ้าน เขาเล่าว่า “ผมเห็นชายชราคนหนึ่งที่ได้สะพาน ท่าทางสติไม่ค่อยดี กำลังกินอาหารของตนเองอยู่ เพราะไม่มีอะไรจะกิน ผมไปขออาหารเหลือจากโรงแรมใกล้เคียงนำไปให้ คุณเชื่อไหมว่า ผมไม่เคยเห็นคนอะไรกินเร็วอย่างนั้น ชายชรานั้นกินพร้อมกับยิ้มทั้งน้ำตา เป็นน้ำตาแห่งความสุข”

“วันนั้น ผมได้ค้นพบวิธีการว่า จะทำอะไรตลอดชีวิตของผม ผมจะทำอาหารเลี้ยงคนป่วยทางจิตยากจน ที่ช่วยตัวเองไม่ได้” นารายันบอก

ในพ.ศ.๒๕๔๖ เมื่อนารายันอายุ ๒๙ ปี เขาลาออกจากงานโรงแรม กลับไปบ้าน ตั้งมูลนิธิอัคสาเยะ ทำอาหารเช้า กลางวัน เย็น กว่า ๑ ล้านมื้อ เพื่อแจกให้คนชราอินเดีย ที่ถูกทอดทิ้งและไม่มีบ้านอยู่ นารายันบอกว่า “เนื่องจากที่อินเดียมีคนยากจนมาก ดังนั้น จึงมีคนป่วยทางจิตจำนวนหนึ่ง ถูกทิ้งไว้ตามข้างถนน”

<http://www.frequency.com/video/cnn-heroes-narayanan-krishnan-madurai/94855102/-/5-162208>

เขาบอกต่อไปว่า “ชื่อมุลนิธิอัคสายะ(Akshaya) มาจากภาษาสันสกฤต แปลว่า “ไม่เปื่อยเน่า” ซึ่งหมายความว่า ความเมตตาของมนุษย์จะต้องไม่เสื่อมหรือสูญสลายไป มีนิทานฮินดูเรื่องหนึ่งว่า เทพเจ้าอันนาปุราณี(Annapurani) ที่ใช้ “ชามอัคสายะ” เลี้ยงอาหารคนที่หิวโหยอย่างไม่มีวันหมด”

ทุกๆวัน นารายันและคณะจะตื่นเวลาตีสี่ ทำอาหารมังสะวิรัตติ ๔๐๐ กล่อง ขึ้นรถยนต์ที่ได้รับบริจาคมา นำอาหารไปส่งให้แก่คนป่วยทางจิตยากจนที่อาศัยอยู่ใต้สะพาน ซอกตึก หรือ ริมวัด ในรัศมี ๑๘๐ กิโลเมตร อาหารร้อนๆ ของเขาทำง่าย ๆ ราคาไม่แพงแต่อร่อย คณะของนารายันมีหวี กรรไกรตัดผม และมีดโกน หนวดติดไปด้วยสำหรับผู้รับบริการของเขา

เขาเล่าว่า “ผู้รับบริการบางคนลืมชื่อตัวเอง บอกไม่ได้ว่าภูมิลำเนาอยู่ที่ไหน หลายคนไม่สามารถขอบคุณ หรือบอกได้ว่าต้องการอะไร บางคนเป็นง่อย อัมพาตเคลื่อนไหวตัวไม่ได้ ต้องป้อนอาหารให้กิน” นารายันบอกว่า “ความทุกข์ของมนุษย์ที่ได้พบเห็น เป็นแรงบันดาลใจให้คณะของเรามีพลัง อาหารที่เราทำแล้วนำไปแจก ทำให้เขามีพลังเพิ่มขึ้น เราต้องการช่วยรักษาคนอินเดียของเรา”

<http://cerofoundation.blogspot.com/2011/02/narayanan-krishnan-serving-destitute.html>

ค่าใช้จ่ายของโครงการ ราว ๘,๐๐๐ บาทต่อวัน ส่วนหนึ่งได้รับบริจาคจากผู้มีจิตศรัทธา แต่ก็ไม่พอ นารายันออกเงินที่เหลือจากค่าเช่าบ้านที่ปู่ของเขา ยกให้

นารายันและคณะนอนในครัวของมูลนิธิที่ใช้ปรุงอาหารนั่นเอง นารายันไม่รับเงินเดือนจากมูลนิธิ แต่รับจากแม่ของเขา ที่เคยไม่เห็นด้วยกับวิธีการของนารายันในตอนแรก แต่เมื่อเธอมาเห็นผลงานของนารายันเข้า เธอก็บอกว่า “ลูกไปเลี้ยงดูคนป่วยยากจนเถอะ แม่จะเลี้ยงลูกต่อไปเอง” นารายันคิดจะสร้างบ้านพักสักหลังสำหรับคนที่เขาช่วยเหลือ แต่ยังมีเงินไม่พอ

สถานีโทรทัศน์ซีเอ็นเอ็นของสหรัฐอเมริกา ได้ไปถ่ายทำรายการโทรทัศน์เกี่ยวกับชีวิตของนารายันเผยแพร่ไปทั่วโลก แล้วคัดเลือกให้นารายัน กฤษณนันท์ พ่อครัวนักสังคัมสงเคราะห์ เป็นวีรบุรุษประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๓

เรียบเรียงจากเรื่อง “Once a rising star, chef now feeds hungry

By Danielle Berger, CNN ,April ๒, ๒๐๑๐

<http://edition.cnn.com/๒๐๑๐/LIVING/๐๔/๐๑/cnnheroes.krishnan.hunger/>

๖.๔ นังซีเก้า ซินเดอเรลล่า นิทานฝรั่งเศส

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีหญิงสาวคนหนึ่ง ที่แม่ของเธอตายตั้งแต่เธอยังเล็ก ก่อนที่แม่จะตายได้สอนว่า “ลูกต้องเป็นคนดี ยิ้มแย้มแจ่มใส มีน้ำใจไมตรี มีเมตตากรุณา ช่วยเหลือคนในภาวะยากลำบาก และหาทางทำให้คนอื่นมีความสุข”

พ่อของเธอแต่งงานใหม่กับแม่หม้ายที่มีลูกสาวติดมาสองคน แม่เลี้ยงของเธอเรียกเธอว่า “นังซีเก้า” เพราะเธอใส่เสื้อขาดปุ้ปะ สกปรกมอมแมมเหมือนซีเก้าถ่านในเตา แต่เธอเป็นคนดี มีศีลธรรม รักษาความสัตย์ หวังดีต่อผู้อื่น และเพื่อแม่แบ่งปัน เธอชอบไปรับข้าวที่เหลือให้นกกินทุกวัน เธอจึงมีเพื่อนเป็นนกมากมาย

ในเมืองนั้น มีพระราชินีที่อยากหาคู่ครองให้เจ้าชาย พระราชบุตรจึงจัดงานเต้นรำ โดยออกประกาศเชิญชวนหญิงสาวโสดทั่วประเทศ ที่มีอายุ ๑๗-๑๙ ปี ให้มาร่วมงาน เพื่อจะได้ให้เจ้าชายเลือกหญิงสาวที่ถูกพระทัยที่สุด

แม่เลี้ยงส่งลูกสาวสองคนของเธอไปร่วมงานในพระราชวัง แต่ไม่ให้ “นังซีเก้า” ไปด้วย เพราะเกรงจะเป็นคู่แข่งกับลูกสาวแท้ๆ ของเธอ โดยอ้างว่าไม่มีเสื้อผ้าและเครื่องประดับที่เหมาะสม ทำให้ “นังซีเก้า” ต้องแอบไปร้องไห้อยู่คนเดียว

IT WAS HER FAIRY GODMOTHER!

http://en.wikipedia.org/wiki/Cinderella#mediaviewer/File:Cinderella_-_Project_Gutenberg_etext_19993.jpg

ทันใดนั้น ก็มีนางฟ้าปรากฏตัวขึ้น ใช้เวทมนตร์เสกเสื้อผ้าชะมุกชะมอม ให้เป็นชุดราตรีที่งามสง่า มีรองเท้าทำด้วยแก้วแวววับ นางฟ้าเสกฟักทองให้เป็น ราชรถ และเสกให้หนูที่วิ่งอยู่ใต้ถุนบ้านเป็นม้าเทียมรถอย่างหรูหรา แล้วบอกให้ “นังซีเถ้า” ขึ้นรถม้าไปพระราชวัง โดยมีข้อแม้ว่าต้องกลับมาถึงบ้านก่อนเที่ยงคืน บรรดานกที่เป็นเพื่อนของเธอบินไปจากบ้านส่งถึงพระราชวัง

[http://en.wikipedia.org/wiki/Cinderella_\(Disney_character\)](http://en.wikipedia.org/wiki/Cinderella_(Disney_character))

http://www.hdwpapers.com/cinderella_wallpaper_disney_princess_๒-wallpapers.html

“นังซีเถ้า” ได้เข้าไปร่วมงานในพระราชวัง และเต้นรำกับเจ้าชายอย่างสนุกสนาน จนเวลาเกือบถึงเที่ยงคืน “นังซีเถ้า” ก็ต้องรีบกลับบ้านตามที่นางฟ้าส่งเอาไว้ โดยได้ทำรองเท้าแก้วข้างหนึ่งตกไว้ในพระราชวัง

<http://www.fanpop.com/clubs/cinderella-and-prince-charming/images/28505817/title/cinderella-charming-photo>

พอรถม้าพาเธอกลับมาถึงบ้าน เสียงระฆังตีบอกเวลาเที่ยงคืนพอดี ม้าเทียมรถของเธอกลับกลายเป็นหนูสกปรก ชุดราตรีอันงามสง่ากลายเป็นเสื้อผ้าขาดชะมุกชะมอมตามเดิม

[http://disney.wikia.com/wiki/Cinderella_\(character\)](http://disney.wikia.com/wiki/Cinderella_(character))

http://th.wikipedia.org/wiki/%E0%B8%8B%E0%B8%B4%E0%B8%99%E0%B9%80%E0%B8%94%E0%B8%AD%E0%B9%80%E0%B8%A3%E0%B8%A5%E0%B8%A5%E0%B9%88%E0%B8%B2#mediaviewer/%E0%B9%84%E0%B8%9F%E0%B8%A5%E0%B9%8C:Gustave_dore_cendrillon4.JPG

วันรุ่งขึ้น เจ้าชายมีความคิดถึงคู่เต็นรำที่ลี้มรองเท้าแก้วตกไว้ จึงให้ทหารนำรองเท้าแก้วไปหาเจ้าของ แต่ก็หาคนที่ใส่พอดีไม่ได้ จนมาถึง “นังซีเถ่า” ที่ใส่รองเท้าแก้วได้พอดี ทหารจึงเชิญ “นังซีเถ่า” กลับไปพระราชวัง แล้วได้แต่งงานกับเจ้าชาย

“นังซีเถ่า” ในนิทานเรื่องนี้ก็คือ “ซินเดอร์เรลล่า” (ซินเดอร์เป็นภาษาอังกฤษ Cinder แปลว่าซีเถ่า) ที่ได้เค้าเรื่องมาจากนิทานเก่าแก่ ยอดนิยายของคนทั่วโลกกว่าสองพันปี ตั้งแต่สมัยกรีกเรื่องอำนาจก่อนคริสตกาล แล้วมีการดัดแปลงเป็นนิทานของประเทศต่างๆ เช่น Cendrillon เขียนโดย ชาวฝรั่งเศส ชื่อ แปร์โรลต์ (พ.ศ. ๒๒๔๐) และ เรื่อง Cinderella เขียนโดยชาวเยอรมัน พี่น้องตระกูลกริมม์

เรียบเรียงจากเรื่อง “ Cinderella ” ในวิกิพีเดีย

<http://en.wikipedia.org/wiki/Cinderella>

๒.๕ สโนว์ไวท์กับ คนแคระ นิทานเยอรมัน

<http://sofiawilhelmina.deviantart.com/art/Snow-White-355021776>

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีเจ้าหญิงองค์หนึ่งชื่อ “สโนว์ไวท์” ซึ่งแปลเป็นไทยได้ว่า เจ้าหญิงหิมะขาว เพราะเธอมีผิวขาวเหมือนหิมะ สโนว์ไวท์เป็นคนดี มีน้ำใจไมตรี รักสัตว์ ให้ทหารนำอาหารไปเลี้ยงนกและสัตว์ป่าทุกวัน จนสัตว์ทั้งหลายรักและมาเยี่ยมสโนว์ไวท์เป็นประจำ

<http://www.amazon.com/Three-Disc-Diamond-Edition-Blu-ray-packaging/dp/B001V9LPWQ>

แม่เลี้ยงของเจ้าหญิงสโนว์ไวท์ เป็นพระราชินีดุร้าย ที่มีกระจกวิเศษอันหนึ่งที่พูดได้

<http://www.fanpop.com/clubs/snow-white-and-the-seven-dwarfs/images/6512536/title/queen-magic-mirror-photo>

ทุกๆวัน พระราชินีจะถามว่า “กระจกวิเศษ บอกข้าเถิด ใครงามเลิศในปฐพี” ซึ่งหมายความว่า ใครเป็นผู้ที่สวยงามที่สุดในโลกนี้ ซึ่งกระจกวิเศษก็จะตอบว่า “พระราชินีนะซี งามเลิศในปฐพี”

ต่อมาวันหนึ่ง พระราชินีถามว่า “กระจกวิเศษ บอกข้าเถิด ใครงามเลิศในปฐพี” กระจกวิเศษตอบว่า “สโนว์ไวท์ นะซี ทัวปฐพีไม่มีใครงามเกิน”

พระราชินีทรงโกรธมาก ที่กระจกวิเศษบอกว่า สโนว์ไวท์งามกว่า พระราชินีจึงเรียกทหาร ให้นำสโนว์ไวท์ไปฆ่าทิ้ง

แต่ทหารสงสารสโนว์ไวท์ จึงไม่ฆ่า แต่ปล่อยให้เดินเข้าไปในป่า โดยมีนกและสัตว์ทั้งหลายเดินไปเป็นเพื่อน

สโนว์ไวท์เดินเข้าไปในป่าลึก พบบ้านเล็กๆ หลังหนึ่งไม่มีใครอยู่เลยข้างในบ้านค่อนข้างจะรก มีฝุ่นหยากไย่อยู่ทั่วไป

สโนว์ไวท์ หยิบไม้กวาดมากกว่าฝุ่น และใช้ผ้าเช็ดโต๊ะจนสะอาดเรียบร้อย
แล้วนอนหลับไปเพราะความเหนื่อยล้า

<http://wallpaperpanda.com/seven-dwarfs-wallpaper>

ตกตอนเย็น คนแคระเจ็ดคนที่เป็นเจ้าของบ้าน เดินกลับมาจากการทำงานที่เหมืองแร่ พบสโนว์ไวท์นอนหลับอยู่ในบ้านจึงปลุกให้ตื่นขึ้น และอนุญาตให้สโนว์ไวท์อยู่ในบ้านด้วยกัน

ที่พระราชวัง พระราชินีใจร้ายถามกระจกวิเศษว่า “กระจกวิเศษ บอกข้าเถิด ใครงามเลิศในปฐพี” กระจกวิเศษตอบว่า “สโนว์ไวท์นะซี ทัวปฐพีไม่มีใครงามเกิน”

พระราชินีทรงตกใจ เพราะนึกว่า สโนว์ไวท์ตายไปแล้ว แต่เมื่อสอบสวนก็ได้ความว่า สโนว์ไวท์ยังมีชีวิตอยู่ที่บ้านคนแคระทั้งเจ็ด

<http://www.disney.co.uk/princess/princesses/snow-white.jsp>

พระราชินีใจร้ายจึงปลอมตัวเป็นยายแก่ ถือแอปเปิลชุบยาพิษ นำไป
หลอกให้สโนว์ไวท์กิน

สโนว์ไวท์กินแอปเปิลสีแดงอาบยาพิษก็เลยสลบ เหมือนคนนอนหลับไป
พวกคนแคระนำสโนว์ไวท์ที่สลบไปไว้ในโลงแก้ว

<http://www.pasadenaplayhouse.org/box-office/mainstage/a-snow-white-christmas.html>

วันหนึ่งมีเจ้าชายขี่ม้าผ่านมา เห็นสโนว์ไวท์นอนสลบในโลงแก้ว จึงจูบ
แก้มสโนว์ไวท์ ทำให้สโนว์ไวท์ฟื้นขึ้นมาเป็นคนปกติดังเดิม

เจ้าชายพาสโนว์ไวท์ขี่ม้ากลับไปยังปราสาท แต่งงานกับสโนว์ไวท์ และ
มีชีวิตต่อมาด้วยความสุข

<http://talaeh.wordpress.com/disney-film-analysis-snow-white-and-the-seven-dwarfs/>

นิทาน เรื่องสโนว์ไวท์ เป็นนิทานโด่งดังทั่วโลก เดิมเป็นนิทานพื้นบ้านของยุโรป อายุราวหนึ่งพันปีมาแล้ว พ.ศ. ๒๓๕๕ พี่น้องตระกูลกริมม์ ชาวเยอรมันได้นำมาเรียบเรียงเป็นนิยายชื่อ Schneeweißchen และเมื่อพ.ศ.๒๔๘๐ วอลท์ดิสนีย์ได้นำมาทำเป็นภาพยนตร์การ์ตูน

เรียบเรียงจากเรื่อง “Snow White, Wikipedia”

http://en.wikipedia.org/wiki/Snow_White

๒.๒ ขโมยขนมคุกกี้ นิทานอังกฤษ เขียนโดย วาไรรี ค็อกซ์

เมื่อไม่นานมานี้ ตอนใกล้เที่ยง ที่สนามบินนานาชาติฮีทโทรว์ ประเทศอังกฤษ มีสาวสวยคนหนึ่งไปซื้อหนังสือและขนมคุกกี้หนึ่งถุง แล้วไปคอยเครื่องบินในห้องพัสดุโดยสาร โดยนั่งติดกับชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งไม่เคยรู้จักกันมาก่อนที่กำลังก้มหน้าอ่านหนังสือพิมพ์อยู่

<http://swatantraa.files.wordpress.com/2013/06/cookie-thief.jpeg>

ขณะที่เธอหยิบขนมคุกกี้ออกจากถุงมากิน ชายหนุ่มคนนั้นก็เอื้อมมือหยิบขนมคุกกี้จากถุงเดียวกันไปกินด้วย ต่างคนต่างหยิบขนมคุกกี้กินที่ละอันด้วยความหิว จนขนมเกือบหมดกล่อง โดยทั้งสองคนไม่ได้พูดหรือมองหน้ากันเลย

เธอคิดในใจว่า ผู้ชายอะไรหน้าด้าน ไม่มีมารยาท ขโมยขนมของเธอไปกินโดยไม่ขอสักคำ และพอเหลือขนมคุกกี้อันสุดท้าย เขายิ้ม แล้วก็หักขนมคุกกี้แบ่งครึ่งอันไปกิน เหลือไว้ให้เธอเพียงครึ่งอันด้วย เธอโกรธจนพูดไม่ออก คนอะไรขโมยกินขนมของฉันจนเหลืออันสุดท้ายแล้วยังหักแบ่งครึ่งไปกินอีก เธอเกือบเข้าไปตบหน้าเขาเพื่อสั่งสอนให้มีมารยาทซะบ้าง ขณะนั้นพอดีมีเสียงเรียกให้ขึ้นเครื่องบิน เธอหยิบคุกกี้ที่เหลือครึ่งชิ้น แล้วเดินเซตหน้าไปขึ้นเครื่องบิน โดยไม่พูดอะไรสักคำ

<http://www.youtube.com/watch?v=DhHyk2ftq3w>

พอขึ้นไปนั่งบนเครื่องบินสักครู่ เธอเปิดกระเป๋าของเธอ แล้วตกใจที่เห็นขนมคุกกี้ที่เธอซื้อมาที่สนามบิน ยังไม่ได้เปิดถุง มีขนมคุกกี้อยู่เต็มกล่อง

เธอรู้สึกอับอาย ที่ลืมไปว่าเธอได้นำขนมคุกกี้ที่เพิ่งซื้อมา ใส่ในกระเป๋าถือ เธอไปขโมยกินคุกกี้ของชายหนุ่มคนนั้น แล้วหลงผิดคิดว่าเขามาขโมยกินขนมของเธอ เธอหลงผิดคิดว่าเขาไม่มีมารยาท หน้าด้าน ทั้งๆ ที่เขาแบ่งขนมให้เธอกิน โดยเธอไม่ได้ขอ เธอไปโกรธเขาที่หักขนมคุกกี้อันสุดท้ายเอาไปกินครึ่งหนึ่ง ทั้งๆ ที่เขามีเมตตาแบ่งขนมครึ่งชิ้นนั้นให้เธอ เธอคิดว่าเขาเป็นขโมย แต่เธอกลับเป็นขโมยเสียเอง เธอเกือบเข้าไปตบหน้าเขาเพราะคิดว่าเขาไม่มีมารยาท

เธอพยายามมองหาเขา เพื่อจะไปขอโทษ ก็ไม่พบ เพราะเครื่องบินของเธอกำลังจะบินขึ้น ส่วนเขารอขึ้นเครื่องบินเที่ยวต่อไป

นิทานเรื่องนี้ให้ข้อคิดว่า มีของอย่างน้อยสี่อย่าง ที่เมื่อทำไปแล้ว ไม่สามารถเรียกกลับมาในสภาพที่เหมือนเดิมได้ คือ ก้อนหินที่ขว้างไปแล้ว คำพูดที่พูดไปแล้ว โอกาสที่สูญหายไปแล้ว และกาลเวลาที่ผ่านไปแล้ว

เรียบเรียงจากเรื่อง *The Cookie Thief* โดย Valerie Cox

<http://academictips.org/blogs/the-cookie-thief/>, <http://www.funenclave.com/reality-bites/cookie-story-teaches-how-not-jump-23119.html>

๒.๗ กาหลอกกินไข่นก รัมมัทธชาดก

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว พ่อค้าอินเดียกลุ่มหนึ่งแล่นเรือไปในมหาสมุทร โดยนำเอากาบอกทิสไปด้วย (กาบอกทิส Travelled Crow, Corvus Splenden) เป็นนกกาสีดำคอขาว เป็นนกที่หากินบนบก มีมากในอินเดียและลังกา ที่ชาวเรือเดินทะเลสมัยโบราณนำไปเลี้ยงในเรือ หากถึงคราวฉุกฉิน ถูกพายุพัดจนหลงทาง กลางมหาสมุทรที่ไม่เห็นฝั่ง ชาวเรือจะปล่อยกาให้บินขึ้นฟ้า แล้วแล่นเรือตามกาไป เพราะกานั้นจะนำทางไปสู่ฝั่ง) ต่อมาเรือของพ่อค้าชนหินโสโครกจนเรือแตก กลางมหาสมุทร กาบินจากเรือที่แตกไปถึงเกาะแห่งหนึ่ง พบนกฝูงใหญ่ กาอยากกินไข่ และลูกอ่อนของนก จึงบินร่อนลงแล้วอ้าปากยื่นขาเดียวอยู่บนก้อนหิน กลางฝูงนก นกถามว่า ท่านเป็นใคร? กาบอกว่า ฉันเป็นผู้ประพฤติธรรม นกถามว่า เหตุใดท่านจึงยื่นอ้าปาก? กาทอบว่าฉันไม่กินอาหารอื่น กินแต่ลมเท่านั้น แล้วอีกาก็เรียก นกทั้งหลายมาให้โอวาทว่า “รัมม จรธ ภทฺทํ โว สุขํ เสติ เธอทั้งหลายจงพากัน ประพฤติธรรมเพราะว่าผู้ประพฤติธรรมบ่อยๆ ย่อมอยู่เป็นสุข มีความเจริญ ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า” นกทั้งหลายเชื่อฟังกา เพราะคิดว่าเป็นผู้ทรงศีล แล้วบอกว่า “ได้ทราบว่ ท่านไม่กินเหยื่ออย่างอื่นกินแต่ลมเท่านั้น ดังนั้นตอนที่พวกนกของเรา บินออกไปหากิน ขอให้ท่านคอยเฝ้าดูไข่และลูกอ่อนของพวกเราด้วย” เวลานกเหล่านั้นบินออกไปหากินแล้ว กาชี้โก่งตัวนั้น ก็แอบจิกกินไข่และลูกอ่อนของนก เมื่อฝูงนกนั้นกลับมา กาชี้โก่งก็ทำท่าสงบเสงี่ยมยื่นขาเดียวอ้าปากกินลม นกทั้งหลายกลับมาไม่เห็นลูกน้อย ก็โกรธแค้น ร้องเสียงลั่นว่าใครมากินลูกของเรา

แต่ไม่สงสัยกาชั้โกง เพราะคิดว่ากาตัวนี้ประพฤติธรรมความดี อยู่มาวันหนึ่ง หัวหน้านกคิดว่าแต่ก่อนนี้ ที่นี้ไม่มีอันตรายอะไร พอมีกาตัวนี้มาแล้วจึงเกิดอันตราย หัวหน้านกจึงทำท่าเหมือนกับบินไปหาเหยื่อกับนกทั้งหลาย แล้วแอบบินกลับมา เกาะอยู่ในที่กำบังใกล้รังนก ฝ่ายกาชั้โกงเข้าใจว่า นกทั้งหลายบินไปหมดแล้ว จึงเข้าไปจิกกินไข่นกและลูกนกจนอิม แล้วกลับมายืนขาเดียวอ้าปากอยู่ เมื่อฝูงนก กลับมาหัวหน้านกจึงเรียกประชุมแล้วบอกว่า “วันนี้ฉันแอบซุ่มดูลูกนกทั้งหลาย เห็นกาชั้โกงตัวนี้แอบกินไข่นกและลูกนกอยู่ กาตัวนี้ไม่มีศีลธรรม พวกนกไม่รู้ทัน จึงพากันเชื่อถือ มันพูดอย่างหนึ่งแต่ทำอีกอย่างหนึ่ง เป็นผู้อ่อนหวานทางวาจาแต่มีใจร้ายกาจ มันยกธรรมะขึ้นเป็นธงชัยซ่อนพิษเอาไว้เหมือนงูเห่าที่ซ่อนตัวอยู่ในรู พวกเราจงล้อมจับมันไว้ กาตัวนี้ไม่ควรอยู่ร่วมในฝูงนกของเรา” หัวหน้านก พูดอย่างนี้แล้วก็โดดขึ้นใช้จะงอยปากจิกหัวของกานั้น นกที่เหลือก็พากันรุมจิกตีจนกาชั้โกงสิ้นชีวิต ณ ที่นั่นนั่นเอง

เค้าโครงจาก ธรรมัตถชาดก Dhammaddhaja Jataka, Dhammadhajatakam)

http://www.dhammadwiki.com/index.php?title=Jataka_373_Dhammaddhaja

